

Радой Киров

Лакомите мишлета

Една кратунка си остана необрана на дядо Димо от бостана.

Край нея мина Зайко и си рече сам:

– Кратуни аз не ям!

След него появи се Лиса, кратунката видя и помириса:

– Пфу, това ли ми се падна, сега, когато толкова съм гладна! За жалост все такъв ми е късмета.

След тях дойдоха тука две мишлета.

– О-хо-о-о – едното рече, – гледай, братко, туй нещо сигурно е много сладко.

Сетне кратунката то близна, а другото от нея даже гризна.

Но подир малко тук дойде мишока и почна той мишлетата да хока:

– Гладници, от бедната кратунка спрете да гризете. Такава хубава квартира сега в полето трудно се намира.

Двете мишлета да гризат веднага спряха, само една вратичка издълбаха. В кратунката и двете заживяха.

Живяха там мишлетата два дни, но почувстваха, че са гладни.

– Хей, братко – рече едното, – хайде да излезем навънка, защото трябва да си дирим храна из полето.

– Ами-и – рече другото, додето в тая кратунка живея, ще си хапвам от нея.

– Вярно бе – и другото мишле беше съгласно, да се ходи из полето сега е ужасно.

Лежаха си двете мишлета щастливи. Храна не си търсеха по ливади и ниви, а от кратунката:

– Гриз, гриз, гриз – додето тя изтъня като лист.

Изтъня и един ден се спуска. Появи се една широка пролука и при мишлетата влезе вятър и дъжд.

И разбраха мишлетата изведнъж, че който лакомията си не възпира, изяжда дори и своята квартира.

КРАЙ

© Радой Киров

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9155>]